

τις άναμνήσεις του, μ' ύστερα συνέχισε:

— Αργότερα, όταν άπολύθηκα από τον στρατό, σκέφτηκα να ζήσω από την... εύχαση των διαπύλων μου. Καί άρχισα να εμφανίζομαι ός νοούμερο σε διάφορα μισθία γαλ της Γερμανίας και της Αγγλίας, ληστεύοντας τους πελάτες μεταξύ δύο χωρών... Πολλά στοιχημάτιαν μαζί μου πώς δεν θα κατορθώσω να τους ξεγελάσω και να τους άραφάσω έστο και μη καρφίτσα από πάνω τους. Έρτα-νε όμως να τους πληρώσω έστο και μη δύο δευτερόλεπτα... γιά να χάσουν τό σταχτήρια! Τά δύο αυτά δευτερόλεπτα ήσαν ύπεραρκητά γιά μένα, γιά να βουτήξω τη σαγαρωθήρη ή τον χρυσό στυλιόγραφό του καρφίου πού ήθελε να μου παραστήση τόν έξυπνο.

» Μεγάλη όμως δόξα απόχρησα από την αξιοσημείωντη βραδεία πού κατορθώσα, σ' ένα άριστοκρατικό μπάν, να ξελαφρώσω από τό λορτοφόλι τον τόν ιδίο τόν πριγκίπα της Ουαλίας... Αυτό έκανε τόση εντύπωση στο διάδοχο της Αγγλίας, ώστε με κάλεσε μία μέρα στ' άντικειρο του Ουέστμίνστερ γιά ν' άδειάσω τις τσέπες... όλων τών μελών της βασιλικής οικογενείας... Και τό πέτυχα.

» Υστερ' από λίγον καιρό, κομμιά κομμική συγγέντησα του Λονδίνου δεν έθεωρείτο επιτυχιστά, άν μεταξύ ενός Ισπανικού ζεύγους φρενιόν και μιας Ναπολιτάνας τραγουδίστριας, δεν παρουσίωζαν στο πρόγραμμα και την άρεντία μου... Κατάλαβαινετε βέβαια τί νοούμερο έκανα! Ω! άν δεν ήμουν τόσο ευσυνείδητος, θα μπορούσα να έβγαίνα κάθε βράδι από τό μέγαρο εκείνα, με περσοιά ολόκληρη, αποτελούν-μένη από κομμήματα και διαματιανά άμνηθιο άξίως...

» Από τότε, σ' όποια πρωτεύουσα και άν πήγα, ήταν άδύνατο να μην προσελθώ από τόν δευθυνητή της άστυνομίας της... γιά να τόν ληστεύω και να τόν πείσω περ' της λοπιδουτικής μου τέχνης. Από τόν καιρό μάλιστα πού άρφησα και από τόν βασιλέα της Ιταλίας τό μαλαματιμένο βραχιολάκι του — άνάμνηση του μεγάλου πολέμου — πού άπενευρήθη επίσημως ο τίτλος του «Λοπιδού του τών Βασιλέων... Πολύ τιμητικός τί-τλος, δεν είνε έτσι;...

» Έχω κ'ένα ενθύσιο από τόν δευθυνη-τή της Σκότλαντ Γιάρντ, ένα ασχημένο μολύβι με την άξής χωριτωμένη επιγραφή, χαρφαμένη επάνω του: «Σας επιτρέπω να κρατήσετε τό μολύβι αυτό πού μου... κλέψατε!».

Ο δευθυνητής της άστυνομίας είνε τότε στον z. Τζιοβάνι με ύφους κομμής σουβαρότητας:

— Σας θαυμάζω, κύριε Τζιοβάνι! Ο φρέλο, όπόσσο, να όμολογήσω ότι με μεγάλη μου χαρά θα σας έδωλα να φεύγατε από την πρωτεύουσα μας! Αν οι πραγματικοί λοπιδότες έτοιμολούντο τών μαθημάτων σας;... Συλλογιόδητε τί μελάδες θα μου άνοίγατε τότε στο κεφάλι!...

Μιά έμπενα μου ήφθε τότε. Πρώτεια του Τζιοβάνι ν' αναγγείλη διά μιας έρημερίδος, ότι τη μελετωμένη, από τις τέσσερες ως τις έξη τό άπόγευμα, και σ' ένα ώρομένο όρόμο, θα κατορθώνε να ληστεύση άνω τών είκοσι διαβατών. Όσοκος καταλάβαινε τόν έναντό του ικανό να τά βάνη με τόν δαιμόνιο αυτό λοπιδότη ταχυδακτυλογό, δεν είνε παρά να περάση από τόν ώρομένο όρόμο, την ώρομένη ώρα! Όσον άφορά τά κλοπιμαία, θα παρεδίδοτο από τόν Τζιοβάνι σε άστυνομικά όργανα, πού θα παρακολουθούσαν άθέατο τό καταληρητικό αυτό πείρημα. Σινεμάτα φημάτα δεν είχαν να φορηθούν άπολύτως τίποτα! Ο Τζιοβάνι δέχτηκε — έχραίνοντας και τόν δευθυνητό της άστυνομίας — να ύποβλήθη στη νέα αυτή δοκιμασία.

... Παρ' όλη λοιπόν την προσοχή πού κατέβαλαν οι διαβάτες, ο Τζιοβάνι στις έξη τό άπόγευμα της μελετωμένης είχε «φαρσίσει» είκοσιδύ λορτοφόλια, τά όποια και παρέδωσε στην άστυνομία!...

— Δεν μου λέτε, αγαλιτέ μου φίλε, ρώτησα τόν Τζιοβάνι την παραμονή της άναχωρήσεώς μου από τη Βουδαπέστη, δεν σας συνέδη ποτέ να κλέψετε στ' αλήθεια;... Με συγχωρείτε γιά την έρώτηση, μη είνε, έξορετε, πολύ φουαή!...

— Όμολογώ — πού άποκρίθηκε άτάραχος — ότι πολλοί λοπιδότες διεθνούς φήμης, πού αναγνωρίζουν την ύπεροχή μου, μου πρότε-ναν πολλές φορές να συνεργασθούμε... Τι τά θέλατε όμως, έγω εί-μαι τίμος... Έξ άλλου, τώρα πού κλέβω τόν κόσμο στα ψέμματα, χάνω διασκεδάσεως, κερδίζω πολύ περισσότερα, παρά άν έκλεβα στ' αλήθεια!...

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Σπρώξτε τους διεφθαμένους στη δουλειά, και θα τους γιρίσετε στον ίσο όρόμο.

Βολταίρος.

Οι άνθρωποι, όπως και τα φυτά, έχουν κρημμένες άρετές, πού κάτω από την εύεργετική επίδραση του ήλιου της κωλοσύνης, φανερώνονται ξαφρικά.

Τζών Λοούμποζ.

ΤΑ ΔΙΞΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένας άγωνιστής του 21. Ο καπετάν Δεσίρης κ' ή δράσις του κατά την Έπανάστασι. Το όνειρο τών τελευταίων ή-μερών της ζωής του. Η επίσκεψίς του στ' άνάκτορα. Η κω-λωσύνη του βασιλέως και τό σχετικό δώρο. Το τέρας της Όλυμπίας. Σιχηνά φρίκης και τρέμου, κτλ.

Μέχρι του 1900 περίπου ζούσε άκόμα, σε βαθύτατο χηρω, ένας άπ' τους παλαιότερους άγωνιστάς της Έλληνικής Έπανάστασεως, ο Λορέντζος Δεσίρης. Ως τις τελευταίες του μέρες, ο Δεσίρης ήταν άκαμάτοτος, ζοηρότατος και εύφρέστατος. Κρατούσε πάντα στο χέρι του μία πελώρια μαγκούρα και φορούσε τά γραφικά και άπλά ζούτα πού φορούν οι χωρικοί της Τήρου, όπου και έμενε.

Ο Λορέντζος Δεσίρης είχε λάβει μέρος σε πολλές μάχες του 21 και είχε τιμηθεί δύο φορές με τό άριστόν του άγώνος. Έκτος αυτού όμως, κατορθώσε να εισχωρήση στο «κονάκι» του πασά της Χαλκι-δος και να κερδίση την έμπιστοσύνη του. Την έμπιστοσύνη αυτή έξε-μεταλλείθη πρὸς όφελος των έπαναστατών, μεταδίδοντας σ' αυτούς όλα τά σχέδια και τις ένεργείες των Τούρκων.

Όταν δὲ κατόπιν έγινε ύπαστος πού κινδύνευε ή ζωή του, έδραπέ-τωσε και πήγε και ένοήθηκε με τό σώμα του Κριεζότι.

Ο Δεσίρης κατά τά τελευταία χρόνια του είχε τη σφοδή έπιθυμία να επισκεφθί και να ύποβάλη τά σεβάσματά του στο βασιλέα Γεώργιο, εγώ να πεθάνη κατόπιν εισαγοστη-μένος, όπως έλεγε. Καί κατορθώσε πράγματι να ικανοποιήση την έπιθυμία του αυτή.

Άλλ' ως άφίσησε τόν ιδίο να διαγγηθί τά καθέκαστα της συγγιμητικής συναντή-σεώς του με τόν βασιλέα, όπως τά έξέθεσε σ' ένα δημοσιογράφο της εποχής εκείνης: «Έίχα τρία χρόνια, κύριε, είνε, να ιδώ τόν βασιλέα μας και τά παιδάκια του. Γι' αυτό ήθελα φέτος να δω όλους τους πριγκηπάς μας και τόν καλό μας βασι-λέα κ' ύστερα να πεθάνω ευχαριστη-μένος.

Μά όταν πήγα στο παλάτι, δεν με γνώ-ριζαν οι πορτιέρηδες και δεν μ' άφιναν να μπώ μέσα. Ποιός ξέρε!... Θά νόμιζαν ί-σως πώς πήγα να γίνω ενοχλητικός στο βασιλέα, να τού γυρέσω παρὰς...

Όσοό εγώ, τρεις μέρες καθόμουνα και φύλαγα στην πόρτα.

Σήμερα, τό λοιπόν, με πήρε ο ύπασπι-στης και με πήγε μέσα.

Όταν βεθήκα μπροστά στο βασιλέα, μούβρε να κλάω από τη χαρά μου. Έ-κείνος, ακούγοντας τ' όνομα μου, μ' έπια-σε από τό χέρι, με χαίρετσε και με ρώ-τησε τί κάνω. Μ' έβλεπε κ' έκαστα στην καρέκλα κ' άρχισε να με ρωτάη γιά τά περασμένα: Πού πολέμησα, με ποιόν ή-μου, πώς έγινε τούτο, πώς εκείνο...

Στό τέλος διάταξε να με τρατήσουν κί-ο-λας.

«Α! τί καλός βασιλέας! Άφεντάνθρωπος!...

Τού είνε:

— Σε θυμάμαι, βασιλέα μου, τότε πού σε πρωτοφέραμε. Η-σούνα νός τότε, παλληκαράκι... Τι ώμορφος πού ήσουνα!...

— Ε!... μου άπάντησε. Τα χρόνια περνούν, περνούν, παιπού. Με ρώτησε ύστερα άν θέλω τίποτα.

— Όχι, βασιλέα μου, τού είνε. Μόνο να σε ιδώ ήθελα.

Μά όταν θέλησα να φύγω μ' έπιασε από τό χέρι και μούβλεπε μέσα από τό χαρτί.

— Πάρε, μου είνε, αυτό τόν φάκελλο.

Τώρα βλέπω ότι μου είχε χρίματα μέσα. Δεν λέω πώς δεν έχω την άνάγκη τους, αλλά δεν θα τάπαινα ποτέ άν τό ήξερα. Όταν βγήκα έξω, με πήρε ο πριγκηπάς Νικόλαος κ' άρχισε κ' αυτός να με ρωτάη γιά όλα. «Ήθελε ν' άκούση ιστορίες άπ' τό στόμα μου. Ίδιος ο πατέρας του κ' αυτός. Άφεντάνθρωπος. Τώρα είμαι ευχαριστημένος, κύριε. Τώρα άς πεθάνω!...»

Σ' ένα χωριό της Όλυμπίας, τά Άσφα Σπίτια, πρὸ τριακοινταε-τίας, μία χωρική έγέννησε ένα τέρας. Όπως αναφέρονται ή εμπειρί-δες της εποχής τό τέρας αυτό ήταν τριχοτό, κερμαφόρο, με πολύ μακριά γενειάδα και με τά μάτια στο πίσω μέρος του κεφαλή. Μό-λις γεννήθηκε τό τέρας, όλο τό χωριό άναστατάθηκε, γιατί όλοι πί-στεψαν πώς είχε γεννηθεί ο ίδιος ο Άντιχριστός.

Η μητέρα του τέρατος, άπ' τόν υμώο κ' άπ' την κατακραγή των συγχωριανών της, πέθανε λίγες ώρες μετά τόν τοκετό, μέσα σε σπαρακτική άγώνια.

Οι χωρικοί τότε άρπάξαν τό τέρας, τό έμπηξαν ζωντανό σ' ένα μακρύ σουβλί και τό περιέφεραν με έξορκισμούς σ' όλο τό χωριό. Κατόπιν τό κομμήτισαν και πύαξαν!...

